

приключенията

на

ПРАСЧО

Уважаеми читатели,

Представяме ви веселите истории на нашия малък герой Прасчо. Беше ни изключително забавно, докато си разказвахме случки от неговия живот, а после, докато писахме настоящата книга, много се смяхме на щуротиите на това малко прасенце. Надяваме се и вие да се забавлявате, когато се запознаете с палавия Прасчо, семейството му и неговите приятели.

Авторите

ЗАКУСКАТА НА ПРАСЧО

Всяка сутрин мама Праска приготвяше вкусна закуска за своето детенце Прасчо. Не беше сложно да му направи закуска, каквато той харесва, защото от всичко най-много Прасчо обичаше банани и портокали. Мама Праска нарязваше плодовете в голяма купа, а Прасчо, като ги видеше, не просто седаше да закусва, а се нахвърляше лакомо да лапа.

- Внимавай този път да не се изцапаш! – предупреждаваше го грижовната майка.

Но така или иначе Прасчо винаги се оцапваше. Изобщо не ядеше културно, макар и да се стараеше по свой си начин. Корите от бананите полепваха по ушите му, а огризките от портокалите кой знае как се навираха в четината на главата му.

След закуска мама Праска ядосано викаше:

- Влизай, Прасчо, в банята, казах ти да не се оклепваш!

Щом чуеше за банята, Прасчо силно изгрухтяваше:

- Неее, това е смърт!

- Нормалните прасета след закуска си мият зъбите, а теб винаги трябва да те къпя! – нареждаше мама Праска.

- Не искам – крещеше Прасчо, – водата е мокра, а аз обичам да съм сух!

- Сух и мръсен, така ли?!

Не, невъзможно! Мама Праска особено държеше на добрата хигиена, обичаше да е чисто и изобщо не понасяше да гледа омацани от глава до пети прасенца. Мърморейки и грухтейки, Прасчо влизаше недоволен в банята, където го чакаше пълно с вода корито. Докато майка му го къпеше, той така ужасно вресчеше, че го чуваха в целия квартал, но живуците наблизко бяха свикнали и само си казваха: „Пак къпят Прасчо!“.

Всъщност той не пропускаше ден, без хубавичко да се изцапа. Дори когато мама Праска му слагаше да яде овесени ядки с мляко, Прасчо, усърдно облизвайки купата, пръскаше овесените ядки насам-натам, те хвърчаха по цялото му лице, по ушите и дори по гърба му... Естествено, че след такава закуска отново се налагаше да го къпят!

ПРАСЧО

ИГРАЕ НА ДЕТСКАТА ПЛОЩАДКА

Много често Прасчо прекарваше свободното си време на детската площадка. Всичко там му харесваше: люлките, пързалката, катерушките, но най-много – черният пясък, в който обожаваше да се заравя до шия.

Една сутрин, когато приключи с неприятното къпане след закуска, Прасчо попита майка си:

- Мамо, може ли сега да отида на площадката?
- Може, но внимавай да не се удариш, и моля те, този път не влизай в пясъка!
- Добре, мамо!

Да не влиза в пясъка ли? Че това беше второто най-любимо нещо на Прасчо, след яденето на банани, разбира се. Той тичешком се втурна към площадката, която се намиреше на стотина метра от техния дом. След минутка вече стоеше пред горещия черен пясък, примамливо блестящ под лъчите на топлото лятно слънце.

Мигом забрави какво е обещал и както си беше чистичък, току-що изкъпан, без да му мисли много, се гмурна в пясъка, сякаш, че е басейн, и доволно размаха ръце и крака. На това му викаше плуване на сухо. Като се повъргаля хубавичко, стана, за да прави упражнения на

лоста. Засили се, подскочи нависоко и хоп! улови металната пръчка. После подобно на спортист направи няколко набирания, докато мускулите му умаляха.

Дойде ред на пързалката. Прасчо се изкачи бързо, набра скорост, спусна се по нея, цопна в пясъка, изправи се и с два разкрача се озова пред люлките. Стъпи на една, залюля я силно раз-два и тъкмо се канеше да скочи в движение, когато забеляза, че към площадката приближават неговите приятелчета – двете прасенца. „Ей сега ще падне игра!“ зарадва се той и се провикна:

- Бързо, идвайте! Космическият кораб излита!

Двете братчета прасенца мигом се включиха в играта. Седнаха на другите свободни места и също се залюляха, представяйки си, че излитат в космоса.

- Аз съм капитанът, а вие сте екипажът! – изкомандва Прасчо.

Двете прасенца не възразиха, на ръст бяха по-дребни от своя приятел и почти винаги се съгласяваха с неговите идеи.

- Виждам космически пирати, пригответе оръжията! – продължи да нарежда Прасчо. – Ще ни трябват патрони! Елате да заредим!

Всички скочиха от люлките и се затичаха към големия шипков храст, който от години растеше на тревната площ до детската площадка. Беше отрупан с плодове, зелено-жълтеникави, все още незрели. Прасенцата накъсаха доста „патрони“ и шумно продължиха играта си. Тъкмо тогава по улицата минаваше възрастното семейство Прасъови. Дядо Прасъо пристъпяше едва-едва, подпирайки се на бастун, държейки баба Праса под ръка, защото тя недвиждаше.

- Атакааа! – изкрещя Прасчо, щом съзря дядото и бабата и пръв хвърли по тях от зелените шипки.

Другарчетата му го последваха и по главите на Пра-

свои заваляха „космически куршуми“.

- Ох, олеле! – заквича баба Праса, а дядо Прасьо размаха бастуна си, за да се предпази от нападението.

В този миг се появи мама Праска с пазарска чанта в ръка и смаяно изгледа децата, които не спираха да замерват с шипки бедните старци.

- Престанете веднага! – скара се тя. – Как не ви е срам? Прасенцата се стреснаха и прекратиха играта си.

- Прасчо, тръгвай бързо към къщи! Още сега ще бъдеш наказан – никакво излизане на площадката до края на седмицата!

Прасчо нямаше какво друго да стори, освен да се подчини. Колкото и непослушен да беше, колкото и пакости да правеше, той винаги изпълняваше нарежданията на майка си, защото не само, че я обичаше, но и я уважаваше много!

Естествено, че и тази Прасчова лудория не мина без баня. Че как иначе, като от глава до пети беше овалян в черен пясък.